

ДЪДОВАТА КОБИЛКА

Отдавна се канѝше дѣдо Петко да продаде старата си кобилка и да купи по-млада. Канѝше се той, но все отлагаше отъ день за день. Мило му бѣше за нея. Дълги години го слуша тя, пѣкъ чакаше и да покѣрми още малко кончето си. Да поотрасне то, та като купи млада кобилка, съ дветѣ по-леко да овѣрше. Па може и въ каруца да ги впрѣга.

Най-сетне той се реши. Преметна презъ рамо торбата съ хлѣба, хвана кобилката за оглавника и я поведе. Не искаше дѣдо Петко да я язди, да я не измори. И вървѣ той цѣлия день. Вървѣ пешкомъ и привечеръ стигна въ София. Преспа старецътъ въ единъ ханъ и рано сутринята изведе кобилката на пазара. Тамъ имаше много коне. И стари, и млади, и охранени и по-слаби. Имаше и много купувачи и продавачи. А най-много цигани джамбази. Обикалятъ тѣ изъ пазара, викатъ, пазарятъ коне, шибатъ ги съ камшици. Викъ, олелия до Бога.

Дѣдо Петко държи кобилката на края на пазара и чака да дойде нѣкой купувачъ. По едно време го заобиколиха три-четрима цигани и го запитаха:

— Колко искашъ, старче, за тая дѣрта кранта?

Дѣдо Петко се поначумери, като чу да казватъ на кобилката му кранта, но за да не разсърди търговцитѣ, каза имъ цената. Па добави още, че ако продаде кобилката, ще си купи по-млада.

Циганитѣ се погледнаха и удариха на спазаряване. Следъ дълги викове, удряне рѣце и крѣсъкъ спазариха се. Наброиха паритѣ на дѣдо Петко, грабнаха бързо кобилката, единъ я възседна, другитѣ я зашибаха съ камшицитѣ и се изгубиха изъ пазара.

Дѣдо Петко сложи паритѣ въ пазвата си и радостенъ, че тѣй бързо продаде кобилката, трѣгна да обикаля пазара, да купи по-млада.